

Бути українцем всюди, куди закине доля!

«Круглий стіл» «Українська освіта за кордоном» зібрав людей, різних за віком, фахом, родом занять, проте поєднаних єдиними устремліннями

71

Ніла ІВАНЕНКО

теоретичними розробками, хтось дякував за радість спілкування. Про навчання українців за рубежом розмірковував перший заступник міністра освіти і науки України Борис Жебровський (це він свого часу сказав своє «за» створенню УШМ). Тарас Кононенко, заступник директора Інституту українознавства, розповідав про завдання, які виконує закордонне українство, ділився думками про методологічну допомогу зарубіжним школам. А підсумував свій виступ побажанням: «Хай освіта буде вишуканою!». Вишукана – від слова «вишукувати». «Ми вишукуємо в кожній людині те зерно, яке становить її унікальність», – зауважив науковець.

Чимало цікавого повідала товариству господиня коледжу імені В. Сухомлинського Васирина Хайруліна. Зокрема, згадала часи, коли Олена Місталь (та сама, котра, будучи французькою громадянкою, залишається українкою в душі) прийшла викладати в цей заклад студенткою третього курсу педінституту. Це тепер коледж імені В. Сухомлинського входить до небагатьох взірцевих загальноосвітніх закладів столиці. Тоді школа № 272 на Лівому березі не вважалася престижною. Тож молодий педагог Олена Місталь, маючи диплом учительки російської, заочно повернулася до рідного вузу (нині педуніверситет імені М. Драгоманова), щоб отримати ще й диплом з викладання української мови та літератури. Мабуть, відчувала, що саме в житті їй знадобиться найбільше. У 21 рік (!) Олена обійняла посаду заступника директора школи з виховної роботи. Розповіла Васирина Миколаївна і про свою тодішню мрію – створити справжню українську школу на українській землі, що, врешті, і вда-

лося. 1991-го заклад отримав статус школи нового типу.

Директор коледжу перегорнула сторінку спогадів про одруження Олени з французьким громадянином. Коли мадам Місталь подзвонила своїй колишній шефіні до Києва, в її голосі чулося бажання не миритися з несправедливістю: «Американці у Франції є, німці є, англійці, росіяни... А українців – ніби немає!..». Олена за рік вивчила французьку. А далі розпочалася насичена історія з нею як головною героїнею: спочатку франко-української асоціації, потім – української школи неподалік від Єлисейських полів. Тут здобувають знання з різних наук та видів мистецтва нащадки кількох еміграційних хвиль, українці, усиновлені місцевими мешканцями, діти дипломатів, а також французи, які закохалися в нашу культуру.

Одна з найзворушливіших промов на «круглому столі» належала Тіфен Анрі – викладачці, доля якої подібна до життєвого сценарію Олени Місталь: з точністю до навпаки. 17 років тому французька студентка потрапила в Україну, щоб зібрати матеріал для наукової роботи. Відтоді стала киянкою (вийшла заміж за українця). Тіфен Анрі заснувала в нашій столиці французьку школу, бо теж не знаходила в Києві нічого французького. «Жити багато років в Україні й залишатися французькою дуже важко», – сказала вона. Й додала, звертаючись до Олени: «У Франції дедалі більше говорять про Україну, й це ваша заслуга також, мадам!».

Якоюсь миті Тіфен Анрі, звертаючись до всіх, не стримала сліз: «Ви порушуєте дуже важливі питання... Я стала більше поважати свою країну, потрапивши в Україну!».

На знімку: Олена Місталь.
Фото Миколи БІЛОКОПИТОВА.

Тут продовжували бесіду, що, не припиняючись роками, лише змінює адреси дислокації співрозмовників. Цього разу розташувалися у stolичному коледжі імені В. Сухомлинського. Окрім цього навчального закладу, в переліку організаторів – Національний науково-дослідний інститут українознавства, Міжнародна українська школа (Київ) та Українська школа мистецтв (Париж). Власне, директор паризької школи Олена Місталь і ініціювала зустріч.

Торік журнал «Віче» розповів читачам про УШМ в центрі міста на Сені та її засновницю. Про те, як 2004 року народилася ідея створення інноваційної школи за підтримки Посольства України у Франції та Міністерства освіти і науки України. Про мудро структуровану концепцію навчання; запрошення для організації майстер-класів відомих українських діячів культури; укладання угод про співпрацю з Київською дитячою академією мистецтв та Інститутом українознавства; обмін творчими здобутками на виставках та концертах. За нетривалий час викристалізувався позитивний досвід, корисний для всіх, хто причетний до української освіти по всій землі.

Цього разу в коледжі можна було побачити іменитих науковців, педагогів, художників, мистецтвознавців... Хтось співав, хтось ділився

